

Nr 20

Utlåtande i anledning av väckta motioner om sänkt folkpensionsålder.

Andra lagutskottet har till behandling förehaft två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 570 i första kammaren av herr *Carlsson, Eric* samt nr 702 i andra kammaren av herr *Gustavsson* i Alvesta m. fl.

I motionerna, vilka är likalydande, har hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om parlamentarisk utredning av frågan om sänkt folkpensionsålder».

Beträffande de skäl motionärerna anfört till stöd för sitt yrkande får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionen I:570.

Gällande bestämmelser

Alderspension från folkpensioneringen utgår i princip från och med den månad, varunder den försäkrade fyller 67 år. På framställning av den försäkrade kan ålderspensionen utgå tidigare, dock tidigast fr. o. m. den månad då han uppnår 63 års ålder. Försäkrad, som äger rätt till såväl folkpension som tilläggspension, har inte rätt till sådant förtida uttag med mindre framställningen avser båda pensionsandelarna. Pensionsuttaget kan också uppskjutas. Uttages ålderspensionen i förtid minskas pensionen med 0,6 % för varje månad som då pensionen börjar uttagas återstår till den månad då den försäkrade fyller 67 år. Uppskjutes uttaget ökas pensionen på motsvarande sätt, dock att hänsyn därvid inte tages till tid efter den månad under vilken den försäkrade fyller 70 år.

Historik

Inom *folkpensioneringen* har alltsedan 1914 gällt en pensionsålder av 67 år.

I *proposition nr 55 till 1958 års riksdag* med principförslag om förbättrad pensionering anförde *föredragande departementschefen*:

Under diskussionen i pensionsfrågan har man i stort sett varit ense om att den *generella* pensionsåldern bör vara 67 år. Jag biträder denna mening.

Att man tillämpar en generell pensionsålder av 67 år innebär inte att man

¹ Bihang till riksdagens protokoll 1966. 9 saml. 2 avd. Nr 20

utesluter möjligheten att ge pension dessförinnan åt grupper eller enskilda som har behov därav. Här blir utformningen av invalidpensioneringen av särskild betydelse. Vid det fortsatta arbetet med pensionsreformen måste stor uppmärksamhet ägnas åt frågan i vilken utsträckning man inom ramen för invalidpensioneringen kan tillgodose önskemålet, att personer inom vissa arbetsområden, där man relativt tidigt måste lämna arbetet, skall få pension från det nya pensionssystemet före 67 års ålder.

Med hänsyn till det sagda är det för tidigt att nu ta ställning till frågan om att möjliggöra uttag av ålderspension före 67 års ålder. Först då invalid- och familjepensioneringens utformning är klar kan frågan om ett dylikt förskottsuttag tas upp.

Det bör här tillfogas, att den som redan har förvärvat pensionsrätt från något pensionssystem från tidigare ålder än 67 år givetvis inte förlorar denna rätt på grund av den allmänna tilläggs-pensioneringens införande.

Pensionsberedningen har föreslagit, att folkpensionen skall höjas om man begär uppskov med att ta ut den, och motsvarande förslag föreligger beträffande tilläggs-pensioneringen. Jag finner en anordning av detta slag väl värd att genomföra. Den närmare utformningen får ske gemensamt för folkpensioneringen och tilläggs-pensioneringen.

I *propositionen nr 100 till 1959 års riksdag* med förslag om allmän tilläggs-pensionering uttalade *föredragande departementschefen* bland annat följande.

Jag vill förutskicka att den lagstiftning, som utarbetats om tilläggs-pensioneringen och som här framlägges, på några punkter inte är avsedd att vara definitiv i den meningen att man skall låta sig nöja med de bestämmelser som nu utformats. Efter ytterligare utredning bör man pröva möjligheterna att vidga rätten till pensioneringens förmåner. Här blir fråga om i vilken utsträckning man — utöver den form av tidigare uttag av tilläggs-pension som behandlas i lagförslaget — kan bereda personer, som måste dra sig tillbaka från förvärvslivet tidigare än andra, pension före 67 års ålder även i de fall då de inte är invalider i gängse bemärkelse. Vidare måste invalidpensioneringen bli föremål för ytterligare överväganden. Den avgränsning som gjorts i lagförslaget rörande kretsen av dem som blir berättigade till familjepension är inte heller att betrakta som slutlig. De frågor jag nu berört bör för vidare utredning hänskjutas till 1958 års social-försäkringskommitté.

I anledning av propositionen väcktes dels *motioner*, vari hemställdes om sänkning av pensionsåldern för vissa gruvarbetare, dels ock *motioner*, vari begärdes sänkning med det snaraste av pensionsåldern för vissa arbetare samt därefter en sänkning av den allmänna pensionsåldern till 65 år för manliga och 60 år för kvinnliga pensionärer.

Propositionen och motionerna behandlades av *särskilda utskottet* i dess *utlåtande nr 1 år 1959*. I en vid utlåtandet fogad av riksdagen godkänd reservation uttalades i fråga om pensionsåldern:

Utskottet har med tillfredsställelse hälsat det förslag till en rörlig pensionsålder som inrymmer i propositionen. Därigenom ges bland annat möjlighet för dem som drar sig tillbaka från förvärvslivet före 67 års ålder att

komma i åtnjutande av förmåner från tilläggs pensioneringen från en tidigare tidpunkt än vad som markeras av den allmänna pensionsålderns inträde. Utskottet har emellertid förståelse för de önskemål som framförts — bland annat i de föreliggande motionerna — om att möjligheter bör förefinnas för yrkesgrupper som har behov därav att komma i åtnjutande av reducerad ålderspension från en tidigare tidpunkt än 67-årsåldern. Departementschefen har också i propositionen framhållit, att man efter ytterligare utredning bör pröva möjligheterna att vidga rätten till pensioneringens förmåner och att det härvid kan bli fråga om i vilken utsträckning man — utöver den form av tidigare uttag av tilläggs pension som behandlas i lagförslaget — kan bereda personer, som måste dra sig tillbaka från förvärvslivet tidigare än andra, pension före 67 års ålder även i de fall då de inte är invalider i gängse bemärkelse. Utskottet ansluter sig till departementschefens uttalande och tillstyrker motionerna på det sättet, att utskottet förordar en utredning beträffande möjligheterna för yrkesgrupper med tungt och hälsofarligt arbete att erhålla reducerad ålderspension före 67 års ålder. Däremot finner sig utskottet — av bland annat samhällsekonomiska skäl — icke kunna förorda en utredning rörande en allmän sänkning av pensionsåldern på sätt yrkats i motionerna I:430 och II:525.

I motioner till 1960 års riksdag yrkades ökad valfrihet beträffande pensionsåldern inom den allmänna tilläggs pensioneringen.

Andra lagutskottet anförde i sitt av riksdagen godkända utlåtande nr 6 år 1960:

Frågan om större möjligheter till individuella variationer i fråga om pensionsåldern vid ålderspension har överlämnats till 1958 års socialförsäkringskommitté att beaktas vid dess fortsatta utredningsarbete. Några åtgärder därutöver för att tillgodose ovan redovisade önskemål om ändringar i lagen bör enligt utskottets mening icke vidtagas, innan erfarenheter har vunnits av dennas tillämpning i praktiken. På grund härav anser sig utskottet icke kunna biträda förevarande önskemål.

1958 års socialförsäkringskommitté har i sitt år 1961 avgivna betänkande (SOU 1961:29) beträffande pensionsåldern bland annat anført:

Det torde ligga utanför det möjligas gräns att differentiera pensionsåldern inom den allmänna pensioneringen så att rimliga anspråk på rättvisa de olika grupperna emellan tillgodoses. Arbetsförhållandena inom ett och samma yrke varierar starkt från arbetsplats till arbetsplats och förändras på grund av den tekniska utvecklingen från tid till annan. Arbetsdagarna skiftar vidare sysselsättning under årens lopp och det torde inte sällan förekomma att en arbetstagar har flera olika sysselsättningar inom loppet av ett och samma år. Det torde inte heller vara ovanligt att en arbetstagar vid högre ålder övergår från tyngre till lättare arbeten inom eller utom yrket. Man kan vidare inte bortse ifrån att de enskilda arbetstagar reagerar individuellt mycket olika inför arbetslivets påfrestningar.

De varierande förhållandena inom näringslivet gör att ett behov av pensionsskydd före 67-årsåldern utöver det som i vissa fall kan erhållas från förtidspensioneringen eller genom anordningen med förtida pensionsuttag föreligger för både här nämnda och andra grupper anställda. I dylika fall erfordras en kompletterande försörjning i en eller annan form för utfyl-

lande av luckor mellan den generella pensionsåldern och den lägre avgångsålder som tillämpas eller aktualiseras inom vissa företag eller yrken. Detta behov kan dock enligt kommitténs mening inte på ett godtagbart sätt tillgodoses inom den allmänna pensioneringens ram. Utöver vad redan anförts må nämnas att en anordning med differentierad pensionsålder skulle medföra behov av invecklade lagbestämmelser och avsevärt tynga pensioneringens administration. Det skulle bli ytterst komplicerat att utan en fortlöpande individuell kontroll avgöra, vilka arbetstagare som under sin aktiva tid fullgjort arbetsinsatser inom yrken med lägre pensionsålder i sådan omfattning, att rätten till den lägre pensionsåldern vore intjänad. Slutligen kan framhållas, att det inte är rimligt att i en skattefinansierad pensionering som folkpensioneringen giva olika yrkesgrupper olika stort pensionskydd. Om för vissa grupper skall gälla förmånligare pensionsbestämmelser än för övriga medborgare, erfordras en särskild finansiering av de bättre pensionerna. En sådan kan inte ordnas inom ramen för folkpensioneringen och svåriligen inom tilläggs pensioneringen.

Kommittén har på grund av vad sålunda anförts kommit till den uppfattningen att det inte är möjligt att på ett godtagbart sätt inom den allmänna pensioneringen differentiera pensionsåldern efter yrke eller sysselsättning.

I *motioner till 1961 års riksdag* hemställdes, att riksdagen måtte besluta fastställa pensionsåldern inom såväl folkpensioneringen som allmänna tilläggs pensioneringen till 65 år för män och 60 år för kvinnor, samt att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att, i avvaktan på den slutliga utredningen av frågan, inför innevarande års riksdag framlägga förslag till provisorisk lagstiftning i syfte att åstadkomma en sänkning av pensionsåldern till 60 år för de arbetare och andra anställda som uppenbarligen sysslar med särskilt tungt eller hälsovådligt arbete. I andra motioner yrkades skyndsamt prövning angående sänkning av pensionsåldern.

Motionerna avstyrktes av *andra lagutskottet* i dess av *riksdagen* godkända *utlåtande nr 56*. Utskottet ansåg det icke påkallat med någon riksdagens åtgärd i ämnet med hänsyn till att proposition på grundval av socialförsäkringskommitténs betänkande var att vänta till 1962 års vårriksdag.

De gällande reglerna om pensionsålder tillkom genom förslag i *proposition nr 90 år 1962*. I fråga om möjligheterna för vissa yrkesgrupper att erhålla o reducerad ålderspension före 67 år anförde *föredragande departementschefen*:

Socialförsäkringskommitténs rekommendation att pensionsbehovet i hit hörande fall i första hand skall tillgodoses genom kompletterande pensionsanordningar avtalsvägen har inte mött någon gensaga under remissbehandlingen. För egen del är jag också, mot bakgrunden av vad kommittén anför om svårigheterna att inom den allmänna pensioneringen differentiera pensionsåldern efter yrke och sysselsättning, övertygad om riktigheten av att avtalsvägen i första hand prövas. Jag vill också erinra om att förbättrade möjligheter till komplettering av pensionsskyddet skapas genom den utbyggnad av den frivilliga pensionsförsäkringen hos riksförsäkringsverket, som närmare behandlas i det följande.

I samband med behandlingen av propositionen hade *andra lagutskottet* att ta ställning till ett flertal *motionsyrkanden* beträffande pensionsåldern. I sitt av *riksdagen* godkända *utlåtande nr 27* anförde utskottet i fråga om oreducerad pension före 67 år till vissa grupper:

Enligt utskottets uppfattning talar såväl principiella som praktiska skäl mot en anordning inom den allmänna pensioneringen, som innebär oreducerad ålderspension före 67 år till vissa grupper. Visserligen kan det föreligga behov av en lägre pensionsålder bl. a. för dem som är sysselsatta med tungt och hälsofarligt arbete. Men det kan inte anses tilltalande att tillgodose dessa behov genom att bl. a. inom tilläggs pensioneringen för särskilda grupper stadga en lägre pensionsålder. Därest inte avgiftsdifferentiering infördes, skulle nämligen i så fall den merkostnad som skulle föräledas av den lägre pensionsåldern inom vissa branscher, få bäras av produktionen i dess helhet. För utskottet ter det sig mera naturligt, att merkostnaden får belasta ifrågavarande delar av produktionen. En avgiftsdifferentiering åter skulle otvivelaktigt medföra betydande komplikationer för administrationen. Härtill kommer det vanskliga problemet att rättvist utvälja de grupper som skulle vara berättigade till lägre pensionsålder. Ännu svårare skulle det säkerligen ställa sig att utforma godtagbara och administrativt användbara bestämmelser om de närmare förutsättningarna för att de enskilda försäkrade skulle komma i åtnjutande av den särskilda förmånen. Härvid är särskilt att märka de svårigheter som ligger i det förhållandet att åtskilliga förvärvsarbetande byter sysselsättning och anställning ett flertal gånger under sitt liv. De anförda synpunkterna för enligt utskottets uppfattning otvivelaktigt till den slutsatsen att förevarande fråga bör lösas utanför den allmänna pensioneringens ram. Uppgörelser avtalsvägen synes utgöra den lämpligaste lösningen. Av det sagda följer att utskottet inte kan ansluta sig till det i *motionen II:611* framställda yrkandet om en sänkning av pensionsåldern för gruvarbetare och med dem jämförbara grupper utan reduktion av pensionsförmånerna. Ej heller kan utskottet biträda ett i *motionerna I:657* och *II:785* framställt yrkande om en utredning av förevarande fråga. Enligt utskottets uppfattning är frågan tillräckligt utredd, såvitt gäller en lösning inom den allmänna pensioneringens ram. Beträffande frågan om en lösning avtalsvägen — en lösning som enligt motionärerna bör väljas i första hand — anser utskottet, att detta är en uppgift för arbetsmarknadens parter, där en statlig utredning inte synes påkallad.

I *motioner till 1963 års riksdag* yrkades dels att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om sådan lagändring att gruvarbetare, transportarbetare, byggnadsarbetare, skogsarbetare och likställda, som uppenbarligen sysslar med tungt och farligt arbete, erhåller pension vid 65 års ålder, dels om utredning av frågan om generell sänkning av pensionsåldern. Motionerna avstyrktes av *andra lagutskottet* i dess av *riksdagen* godkända *utlåtande nr 28*. Utskottet ansåg i förstnämnda hänseende att det ej hade inträffat något som föranledde till ändrat ställningstagande i förhållande till vad utskottet i detta avseende anförde i utlåtandet nr 27 vid 1962 års riksdag. Beträffande det andra spörsmålet ansåg utskottet, att skäl kunde

anföras för att frågan om en lägre pensionsålder skulle övervägas. Enligt utskottets mening måste häremot vägas angelägenheten av andra förbättringar för folkpensionärerna. I sammanhanget erinrades vidare om de höjningar av folkpensionerna fram till 1968 som statmakterna bundit sig för. Enligt utskottets mening borde det pågående programmet för folkpensionsförbättringar först genomföras innan frågan om lägre generell pensionsålder kunde ha någon aktualitet.

I *motioner till 1964 års riksdag* hemställdes, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om en snabb utredning och förslag till riksdagen om en förtidspensionering av skogsarbetare, som uppnått 60 år och som genom rationaliseringen inom skogsbruket kom att friställas och ej kunde beredas sysselsättning.

Motionerna avstyrktes av *andra lagutskottet* i dess av *riksdagen* godkända *utlåtande nr 7*. Utskottet fann ej anledning att frånga sin tidigare uttalade principiella uppfattning, att frågor av detta slag borde lösas utanför den allmänna pensionsförsäkringens område. Vidare ansåg utskottet, att de sysselsättningssvårigheter som uppkom för vissa skogsarbetare i samband med skogsbrukets fortgående mekanisering syntes i första hand vara ett arbetsmarknadsproblem, som enligt direktiven till 1960 års arbetsmarknadsutredning torde komma att behandlas av utredningen.

Under år 1965 har 1960 års arbetsmarknadsutredning avlämnat sitt betänkande *Arbetsmarknadspolitik (SOU 1965:9)*.

Efter genomgång av de arbetsmarknadspolitiska instrument, som står till arbetsmarknadsorganens förfogande, behandlar utredningen i kapitlen 13—16 medlens användning för lösandet av de speciella problem, som vissa grupper arbetssökande kan möta (säsongarbetslösa, vissa kvinnliga arbetssökande, handikappade samt äldre arbetssökande). Utredningen föreslår bl. a., att den ensamstående kvinna, som p. g. a. bristande yrkeskunskap inte kan erhålla ett ur försörjningssynpunkt lämpligt arbete, skall kunna beviljas utbildning i samma utsträckning, som om hon varit arbetslös. Slutligen föreslås förmånligare bestämmelser för beviljande av utbildningsbidrag till hemskild, fränskild eller gift kvinna. Beträffande de handikappade uttalar utredningen, att arbetsvårdens resurser behöver kraftigt förstärkas för att tillgodose det föreliggande behovet. Arbetsprövning bör i ökad utsträckning föregå de arbetsvårdande åtgärderna. Utredningen föreslår därför, att prövningsavdelningar inrättas i anslutning till träningsverkstäder på orter med regionsjukhus eller fullt utrustade centrallasarett. Statsbidrag till etableringskostnader föreslås utgå som för övriga verkstäder för handikappade och till driften med ett fixerat belopp för varje prövningsfall. Utredningen föreslår vidare, att försörjningsbidrag till handikappade i arbetsträning helt skall utgå av statsmedel. En omfattande utbyggnad av den skyddade sysselsättningen bör ske, bl. a. för att tillgodose behovet av sysselsättning för utvecklingshämjade. För syssel-

sättning av mycket produktionssvag arbetskraft bör statsbidrag utgå med högre belopp än för annan skyddad sysselsättning. Vad slutligen angår den äldre arbetskraften anför utredningen, att lokala sysselsättningsnämnder har i begränsad utsträckning inrättats med uppgift att behandla de problem som olika grupperns svårplacerade arbetssökande möter. Utredningen föreslår nu, att en plan skall utarbetas för inrättande av sådana nämnder i samtliga län och på det antal orter, som kan befinnas lämpligt. Samtidigt föreslås, att en delegation för den äldre arbetskraften inrättas vid arbetsmarknadsstyrelsen med uppgift att följa de åtgärder, som vidtas av arbetsmarknadsverket för att lösa den äldre arbetskraftens sysselsättningsfrågor.

I *motioner till 1964 års riksdag*, hemställdes om en allmän sänkning av pensionsåldern. *Andra lagutskottet* hänvisade i sitt av riksdagen godkända *utlåtande nr 41 år 1964* till vad utskottet anfört i frågan vid 1963 års riksdag. Dessutom påpekade utskottet att i 1964 års statsverksproposition aviserats utredning, i avsikt att genomföra standardförbättringar för folkpensionärerna även efter år 1968. I avvaktan på denna utredning saknades enligt utskottets mening anledning att ta ställning till frågan om sänkning av pensionsåldern.

Även under år 1965 begärdes i motioner en allmän sänkning av pensionsåldern. I sitt av riksdagen godkända *utlåtande nr 24 år 1965* avslög *andra lagutskottet* motionerna under hänvisning till vad som uttalats i frågan vid 1963 och 1964 års riksdagar.

Pensionsförsäkringskommittén fick under fjolåret i uppdrag att utreda frågor i samband med standardhöjning av folkpensionerna efter år 1968.

Utskottet

Enligt lagen om allmän försäkring utgår ålderspension inom folkpensioneringen och tilläggs pensioneringen i princip från och med den månad, varunder den försäkrade fyller 67 år. På framställning av den försäkrade kan ålderspension med viss reduktion utgå tidigare, dock tidigast fr. o. m. den månad, då han uppnår 63 års ålder. Försäkrad, som äger rätt till såväl folkpension som tilläggs pension, har inte rätt till sådant förtida uttag med mindre framställningen avser båda pensionsdelarna.

I förevarande motioner hemställes om parlamentarisk utredning av frågan om sänkt folkpensionsålder.

Frågan om sänkt folkpensionsålder har varit föremål för riksdagens behandling vid ett flertal tillfällen. *Andra lagutskottet* ansåg år 1963, i sitt av riksdagen godkända utlåtande, att skäl kunde anföras för att frågan om en lägre pensionsålder övervägdes. Utskottet ansåg emellertid att häremot måste vägas angelägenheten av andra förbättringar för folkpensionärerna. I sammanhanget framhöll utskottet särskilt de höjningar av folkpensionerna fram till år 1968, för vilka statsmakterna bundit sig. Enligt utskot-

tets bedömning borde det pågående programmet för folkpensionsförbättringar först genomföras innan frågan om lägre generell pensionsålder kunde ha någon aktualitet. Vid 1964 års riksdag hänvisade utskottet till sitt uttalande år 1963. Dessutom påpekade utskottet att i 1964 års statsverksproposition aviserats utredning i avsikt att genomföra standardförbättringar för folkpensionärerna även efter år 1968. I avvaktan på denna utredning saknades enligt utskottets mening anledning att ta ställning till frågan om sänkning av pensionsåldern. Vid frågans behandling under fjolåret hänvisade utskottet till vad som uttalats under åren 1963 och 1964.

Utskottet som vill erinra om att ovannämnda utredning utföres av pensionsförsäkringskommittén kan inte finna att sedan fjolåret inträffat något som kan leda till en ändrad bedömning av förevarande fråga. Utskottet får därför hemställa,

att förevarande motioner, I:570 och II:702, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 8 mars 1966

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL STRAND

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herr Strand*, fru Hamrin-Thorell*, herr Lars Larsson, fru Nilsson, herrar Erik Filip Petersson, Hübinette*, Högström och fru Elvy Olsson*;

från andra kammaren: herrar Anderson i Sundsvall, Odhe, Rimmerfors, fru Ekendahl*, herrar Gustavsson i Alvesta, Bengtsson i Varberg*, fröken Sandell och herr Edlund.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av fru *Elvy Olsson* och herr *Gustavsson* i Alvesta, vilka ansett

a) att det avsnitt i utskottets yttrande, som börjar på s. 7 med orden »Frågan om sänkt» och slutar på s. 8 med orden »av förevarande fråga.» bort ersättas med text av följande lydelse:

»Starka skäl talar enligt utskottets mening för det i förevarande motioner uttalade kravet på utredning av frågan om sänkt folkpensionsålder. Utskottet anser de motiv som motionärerna anfört för en generell sänkning av pensionsåldern som bärande. Givetvis måste i detta sammanhang även beaktas angelägenheten av andra förbättringar för folkpensionärerna.

Därvid bör särskilt uppmärksammas att statsmakterna bundit sig för en viss folkpensionsnivå 1968, och även därefter måste förbättringar för folkpensionärerna enligt utskottet mening genomföras. De ändringar som genomförts beträffande möjligheten till förtida uttag av folkpension och allmän tilläggs pension minskar ingalunda kravet på en sänkning av folkpensionsåldern. Faktum kvarstår att för den stora allmänheten kan en pensionering med nuvarande ordning inte ske före 67 års ålder utan att detta väsentligt reducerar pensionsbeloppen. Då en generell sänkning av pensionsåldern ur både social synpunkt och allmän rättvisesynpunkt måste anses vara en av de angelägnaste uppgifterna inom pensionspolitiken tillstyrker utskottet motionsyrkandena om att frågan om folkpensionsåldern upptages till prövning. Såsom framhållits i motionerna bör detta lämpligen ske genom utredning inom en parlamentariskt sammansatt pensionsberedning. Utskottet biträder alltså motionerna I:570 och II:702» .

b) att utskottet bort hemställa,

»att riksdagen med bifall till förevarande motioner, I:570 och II:702, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att frågan om en sänkt folkpensionsålder utredes av en parlamentariskt sammansatt utredning.»